

X.

У Прѣстолонаслѣдника.

Прѣзъ сщия день ние ходихме при генералъ Зиновиевъ, дворцовия маршалъ при прѣстолонаслѣдника, за да го попитаме, може ли, и кога да ни приеме прѣстолонаслѣдникътъ. Генералътъ ни каза, че ще попита и ще ни увѣдоми за това безотлагателно. И дѣйствително още сщата вечеръ ние получихме отъ него една записка, съ която ни съобщаваше, че прѣстолонаслѣдникътъ ще ни приеме на другия день, часа тъкмо на 12.

14/26 декемврия, вторникъ.

Тъкмо часа на 12 ние бѣхме въ двореца Аненковъ при прѣстолонаслѣдника Александъръ Александровичъ, младъ мжжъ на около 30 години, физиономия приятна и мжжествена, до нѣйдѣ като „английска“, съмъ забѣлѣжилъ буквално въ дневника си. Той ни прие правъ твърдѣ учтиво, подаде ни ржка, па ни покани да седнемъ като сѣдаше и самъ той. Ние му благодарихме за зимането му, както бѣха ни увѣдомили, живо участие въ българското дѣло, а той ни отговори, че като русецъ той чувствува както чувствува и цѣла Русия въ тоя случай, както и самиятъ императоръ. Като солдатинъ той не се занимавалъ, ни каза, съ политика, но като славянинъ и християнинъ той съчувствувалъ къмъ страждущитѣ християнски народонаселения, съчувствувалъ сега къмъ тѣй много пострадалитѣ българи. Отъ нѣколко мѣсеца насамъ той тцательно челъ всичко, що се пишело за тѣхъ и за страната имъ. Той знаялъ и за нашето пжтуване по западна Европа и ни питаше, какви впечатления сме изнесли ние изъ тия страни. Слѣдъ това той ни разпита до подробности за положението изобщо на България, за българския народъ, за езика му, за черковното